

Předehra uprostřed tmy a ticha

Na vrcholu starého schodiště, tonoucího ve tmě, seděla pohublá sklíčená postava. Její silueta se matně rýsovala proti troše mdlého světla přicházejícího odkudsi zvenčí. Shrbená, nehybná, hlavu ukrytou v dlaních. Bez jediného pohybu, okamžik za okamžikem. Jako by se kolem ní zastavil čas...

Okamžiky plynuly a plynuly, jeden následoval druhý, jako listy kalendáře snášející se zvolna k zemi a dopadající nehlučně na tlející hromadu zašlého času...

Nikdo neví, co přinesou a kolik jich ještě bude...

A pak se postava konečně pohnula. Zvolna se vzedmula do dlouhého tichého povzdechnutí, tak dlouhého, jako by nemělo nikdy skončit. Pozvedla hlavu a zahleděla se zachmuřeně do nočního šera – silueta s hladkou kulovitou hlavou, dost možná přilbicí válečníka. Připraven k boji...

Muž činu.

Muž, který převzal zodpovědnost.

Muž, který přinesl oběti.

Sám uprostřed nočního ticha, sám se svými představami, sám s divokými obrazy, které ho o samotě pronásledovaly a které nedokázal zahnat. Jen on a jeho zranění, která už přebolela, ale která se nikdy docela nezhojí.

Spánek se mu vyhýbal, a tak tu seděl uprostřed tmy, snad v domnění, že někdo přijde a s jeho přítomností samota odejde. Sám však ve skutečnosti nebyl. Měl představy. Pořád dokola ty představy...

Strašlivá pokřivená tvář... Napřažené packy...

Táhni už! Nech mě na pokoji!

...A ten pohled, ten pohled prázdných očních důlků... A sykot. Sykot, který zalézal pod kůži a tam se chvěl a chvěl...

Muž tiše zasténal.

Ach ta noc, ta strašlivá noc...!

Sám uprostřed místnosti, všude kolem nepořádek. A pak najednou... Zvuky zvenčí. Co to je...? A pak pohyb, rychlý pohyb, spousta pohybu, doslova rej! Ohnivý rej... A ty zvuky... zvuky boje...!?

Útok! Byl pod útokem!

Netušil, kolik jich bylo, za oknem se sem tam cosi mihlo a na okamžik ozářilo místnost...

Proti takové přesile nemá šanci... ale co když přece...?

Pár opatrných krůčků k oknu...

Postava v okně! Postava, planoucí spalujícím ohněm...

Byla jedna? Určitě nejen jedna!

Vlastně byla možná zády a syčela na někoho úplně jiného...?

A hořela vůbec?

Pochybnosti a další pochybnosti.

Co udělal a dělat neměl...

Co mohl udělat a neudělal...

Pořád se s tím nemohl vyrovnat... Nikdo jiný tam nebyl, nikdo jiný to nevěděl. Jen on. A teď s tím bude muset žít...

A pak si to konečně přiznal...

Prostě je kretén, co si v záchvatu paniky sám zapálil barák, vyrazil zuby o houpací křeslo, vylil na hlavu kyblík klíždla a vrazil do zadku rumpálový kolík... v zápalu boje... vlastně jen tak... se zápalem, ale bez boje... A nebýt toho kouzliče, co mu ten naklihovaný kolík odčaroval, neměl by kudy prdět a odletět do neznáma nebo praskl...

No nic, další bezesná noc je u konce.

Už je skoro ráno...

A před ním role průvodce na velké výpravě, v čele družiny, co možná zachrání svět. Nebo se nikdy víc už nevrátí...

S povzdechnutím vstal a šel si zabalit.